

[J. P. Nielsen.]

Spørgsmaal om disse letbenede Udtalelser, som man stadig hører fra den Side, er det vist nødvendigt at komme ind paa at undersøge, hvad det er, der foraarsager, at Industrivarer i Danmark, derunder Bygningsartikler, staaer i en alt for høj Pris. Det er ganske nødvendigt, og saa slipper man ikke med bare at pege paa Arbejdslønnen, der, i hvert Fald indenfor visse af disse Industriegrene, er gaaet ned, endda med en Snes Procent under Pristallet, medens Pristallet for Værernes Vedkommende, for Mursten, Cement o. s. v., holder sig oppe omkring 214—216. Saa er det ganske nødvendigt at gaa frem med større Grundighed end den, hvormed jeg synes, at i hvert Fald den høje Regering gaar frem; saa maa vi have hele Spørgsmaalet undersøgt: Hvad er det, der er Aarsagen til, at Industripriserne her i vort Land er for høje? Er det Arbejdslønnen, eller er det Overkapitalisering? Er det en for høj Rentebyrde, eller er det en for stor Avance? Hvoraf kommer det, for at nævne en enkelt Ting, at Danmark f. Eks. er det Land i Verden, der forholdsvis har de fleste Automobile, 1 for hver 40 Personer, medens et Land som Sverige kommer langt bagefter, og medens man i et Land som Tyskland kun har 1 for hver 175 Personer? Lad os se at faa hele Spørgsmaalet undersøgt til Bunds, hvori det ligger, at Industriens Varer i Forhold til Landbrugets Varer er i alt for høje Priser her i vort Land. Jeg vil gerne være med til at diskutere dette Spørgsmaal, men jeg tror, det bør være ved en anden Lejlighed end denne, og jeg vil i denne Forbindelse anbefale den højtærede Indenrigsminister at sætte sig lidt mere ind i Spørgsmaalet, saa vil han sikkert ikke saa let komme med Udtalelser som, at det er Arbejdsløningerne o. s. v., der er Aarsagen til det hele, men saa vil han sikkert blive klar over, at det har ganske andre Aarsager.

Jeg vil endnu en Gang anbefale Forslaget til Forhandling, idet jeg udtaler Haabet om, at der vil være Mulighed for at faa en Forhandling i Gang indenfor de forskellige Partier, saaledes at en ny og bedre Arbejdsløshedsløvslov kan fremgaa af et Samarbejde mellem alle Rigsdagens Partier.

Knud Kristensen: Det er jo, som den højtærede Indenrigsminister bemærkede, ikke saa længe siden, vi har diskuteret Arbejdsløshedsløvgivningen her i Danmark. De Ændringer til den gældende Lov, hvorom der her er stillet Forslag fra socialdemokratisk Side, gaar i mangt og meget ud paa at føre den gældende Lov tilbage til den

Form, den havde, før vi i sidste Rigsdags-samling foretog gennemgribende Ændringer, og det er da en Selvfølge, at vi, som var med til at gennemføre disse Ændringer og mente, at de var Forbedringer af den hidtil gældende Lov, ikke er til Sinds nu at gaa tilbage igen til den oprindelige Lov.

Jeg skal ikke gøre mange Bemærkninger til de enkelte foreslaaede Ændringer, men jeg synes dog, jeg vil knytte nogle Ord til enkelte af dem, som er i høj Grad karakteristiske for den Opfattelse, der raader indenfor vort Socialdemokrati og vel ogsaa indenfor vore Fagorganisationer. Ifølge § 11 i den nuværende Lov straffes Svig imod Kasserne efter de almindelige borgerlige Love. Nu er det karakteristisk for Socialdemokratiet, at naar andre har begaaet Svig — ogsaa selv om de paagældende kan ordne sig med dem, imod hvem de har begaaet Svig —, saa mener man, at det er ganske forkert, at disse svigagtige Personer ikke bliver draget offentligt til Ansvar. Men her foreslaar man, at hvis et Medlem af en Arbejdsløshedskasse — og det vil i de fleste Tilfælde sige en fagorganiseret Arbejder — begaar Svig imod Arbejdsløshedskassen, hvori der dog ogsaa er en stor offentlig Interesse, saa skal han ikke tiltales efter Landets gældende Love; han mister kun sin Medlemsret, men det er ogsaa det højeste, der kan gøres ved ham, han skal fuldstændig fritages for at staa til Ansvar for sine svigagtige Transaktioner. Jeg synes, dette er i høj Grad karakteristisk for hele den Fagforeningsopfattelse, disse Ændringer er Udtryk for; disse Mennesker skal ikke staa under de almindelige borgerlige Love saaledes som alle vi andre.

En anden Bestemmelse, der ogsaa tyder i den Retning, at Fagorganisationernes Ret er uindskrænket og urørlig, er den, der tilsigter at lade den Bestemmelse i den gældende Lovs § 9 udgaa, der fastslaar, at faglige Uoverensstemmelser ikke skal berettige til Udelukkelse af en Arbejdsløshedskasse. Hvis en Arbejder ikke vil lystre Fagorganisationen, saa skal han efter det foreliggende Forslag kunne straffes ved at lukkes ude fra Arbejdsløshedskasserne, der ved ogsaa fra den offentlige Hjælp, som derigennem kunde ydes ham.

Da vi i Fjor ændrede Loven, gik vi over til at variere det offentlige Tilskud i Forhold til Medlemmernes Indtægter, og den Gang stillede Socialdemokraterne sig mod det Princip. De stillede Ændringsforslag om at opretholde det bestaaende, hvorefter Tilskuddet var lige stort uden Hensyn til, om Indtægten for